

κοφάντησαν ; Μήπως ή οικογένειά της δέν εινε τιμιά ;
Φουμπέρ. (Μη δυνάμενος νά πη ψέματα).— "Όχι, πολύ τιμιά.
Μπερνάρ.— Τότε θά συκοφάντησαν τήν ίδια τήν Ιουλιέττα.
Φουμπέρ.— "Όχι.
Μπερνάρ.— Τότε τί συμβαίνει ; Θέλω νά μάθω.
Φουμπέρ. Δέ μπορώ νά σου πώ τίποτε, μά όταν σέ πληροφορώ
 ότι ο γάμος αυτός είν αδύνατος, δέν σου επιτρέπεται νά αμφιβάλλης
 γιά μένα.

Μπερνάρ.— 'Αμφιβάλλω όμως γιά τούς λόγους, πού δέ θέλεις
 νά μου τούς πής.

Φουμπέρ.— "Αν προσθέσω ότι παίρνοντας τή διδα Σολερν θά
 προκαλούσες τή δυστυχία όλης τής ζωής μου, θά τó έκανε αυτό ;

Μπερνάρ.— Παρ όλο τó σεβασμό μου, τήν άφοροσίά μου, τή
 βαθείά μου στοργή πρós έσένα, ναι! θά τó έκανα πατέρα μου, έφρόσον
 δέ μου άποκαλύπτεις τίποτε έναντίον αυτής πού αγαπώ... Κι ως
 άνθρωπος έχω τó δικαίωμα νά φροντίσω γιά ένα εύτυχιομένο μέλλον.

Φουμπέρ.— Τό μέλλον ! "Αχ, Θεέ μου ! (Ζαλισμένος) "Ε, λοιπόν!
 άκου... Τό μέλλον ! τó χάνεις διά παντός μ' αυτό τó γάμο !...
 Αυτή πού αγαπώ, συνεπεία μιάς έγγηγιήσεως, δέ μπορεί νά γίνη μη-
 τέρα... ποτέ... Καταλαβαίνεις ;

Μπερνάρ.— Αλήθεια ; Και πώς τó ξέρεις... (Κυττάει τόν πατέρα
 του στά μάτια κι' άξαρνα φοιτίζεται). Εσύ έκανε τήν έγγηγιήσιν ;

Φουμπέρ. (Με σφρυγμένο τó λαμό).— Ναι.

Μπερνάρ.— Και τó προδίδεις ; (Με λύπη σαν νά θέλει νά τόν
 μωμφή). "Ν ! πατέρα μου.

Φουμπέρ (Σκύβει τó κεφάλι). Τό έπρόδωσα αυτό γιατί σ' αγαπώ,
 γιαν' ήθελα νά σέ σώσω...

Μπερνάρ.— Αλλοίμονο δέ θά μέ σώσης !...

Φουμπέρ.— Τί, παρ όλ αυτά θά πάρης αυτό τó χορίτσι ;

Μπερνάρ. (Με μ' άπεραντη θλίψη).— Ναι... και θά έπρεπε νά
 μ' άρήσις μέσα στην άγνοιά μου, ως τó τέλος, γιά πάντα ! Γιατί
 αγαπώ τόσο πολύ τήν Ιουλιέττα πού δέ μπορώ παρά νά τήν πάρω.

MICHEL PROVINS

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΒΑΤΟΜΟΥΡΑ

Ποιός δέν γνωρίζει τά ξυνόγλυκα και κοκκινόμαυρα βατόμουρα ;
 Και ποιός δέν τά έχει δοκιμάσει ; Πρò πολλών αιώνων ήσαν και αυτά
 όλόασπρα και όχι μαυροκόκκινα όπως σήμερα. Τό σημερινό τους
 χρώμα τó απέκτησαν—λέγει ή άρχαία έλληνική παράδοσις—έξ
 αίτιας μιάς έρωτικής αυτοκτονίας.

Ο Πύραμος και ή Θίσβη αγαπάμενοι παραφόρος και μη δυνά-
 μενοι και μη ελπίζοντας νά νυμφευθούν, έπήγαν στην έξοχή, έκά-
 θησαν κάτω από ένα βάτο, ένοιξαν τισ φλέβες των, άφρησαν νά
 τρέξη όλο τους τó αίμα κι έπέθαναν άγκαλιασμένοι !...

Από τó αίμα τού έρωτικού αυτού ζεύγους, έπιμένει ή άρχαία
 παράδοσις έβάφησαν τά βατόμουρα μαυροκόκκινα...

Ο περίφημος Γαληνός συμβούλευε τούς κουρασμένους οδήπó-
 ρους νά τρώνε βατόμουρα στο δρόμο γιά νά σβύνουν και νά περιο-
 ρίζουν τήν δίψα τους.

Πραγματικώς, ο υπόζυνος χυμός των μούρων αυτών εινε και έξαι-
 ρετικά δροσιστικός και στυπτικός. Αί ιδιότητες αυταίς των βατο-
 μούρων ήσαν γνωσταίς και επί τής έποχής τού Πλινίου. Οί Ρω-
 μαίοι συνήθιζαν νά τρώνε μετά τó γεύμα άρθρα βατόμουρα. Σή-
 μερα τά τρώνουν όπως και τισ φράουλας ραντιζόμενα με ζάχαρη
 και κρασί.

Και μαρμελάδες όμως ώραιές γίνονται με τά βατόμουρα και πα-
 γωτά και σορβίτια. 'Επιπλέον κατασκευάζουν έξ αυτών και άρωμα-
 τικό ξύδι.

Τά έτοιμα νά πέσουν φύλλα τού βάτου εινε έξαιρετώς στυπτικά.
 Και τά άνθη της πού βγαίνουν τόν Μάιον έχουν δύναμιν επιδροτι-
 κήν επί τού άνθρώπου...

Τό ξύδι των βατομούρων, τó τόσο δροσιστικό, άρωματώδες και
 ύγιεινό, γίνετα κατά τόν εξής τρόπο: Γεμίζετε ένα δοχείο με όμοια
 βατόμουρα και ρίγνετε κατόπιν μέσα σ' αυτό και έλκετό κοινό ξύδι,
 όσο χωρεί. Τ άρνήστε έτσι 8 ήμέρες κι έπειτα περνάτε δόκιμτρο
 τó περιεχόμενο τού δοχείου από μιά λεπτή χρυσάρα. Τό υγρόν πού
 θά συνιζετε δι' αυτού τού τρόπου τó φυλάτε σέ μπουκάλες καλά
 βουλωμένες.

Ολίγες σταγόνες έξ τού υγού αυτού ή μάλλον έξ τού ξυδιού' αυ-
 τού, μέσα στο νερό τó καλοκαιρι κάμουν θανάτια. Τό δροσίζουν,
 τό άρωματίζουν, φουνούν τά μικρόβια.

Νά τέλος κι ένα ανέκδοτο γιά τά βατόμουρα : Ο Ρώσος Πρίγ-
 κηφ Σαρφόφκη γευματίζων στη Νεάπολι, ζήτησε μετά τó γεύμα και
 βατόμουρα.

Τού τά εσερβίριον και κατόπιν τού τά έβαλαν στον λογαριασμό
 πρós 8 δραχμάς. Ο Πρίγκηφ έξηγέρθη.

— Πώς, ρώτησε τόν υπηρέτη, 8 φράγκα γιά λίγα βατόμουρα ;
 Εινε λοιπόν τόσο σπάνια στην Νεάπολη ;

— "Όχι έξοχώτατε άπήνητησεν ο έξυπνος υπηρέτης, δέν σπανίζουν
 στη Νεάπολη τά βατόμουρα άλλα... οί Πρίγκηφες !..

Μαζώχτρα

ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΤΗ ΠΕΤΑΧΤΑ

ΟΙ ΓΑΛΛΟΙ ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΠΡΟ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΤΟΜΟΥ

Εινε άνωτέρα πάσης περιγραφής ή υπερηφάνεια και ή εύθυγία
 των Γάλλων εύγενών απέναντι τών δημίον των, κατά τήν Γαλλικήν
 'Επανάστασιν. Οί Εύπατριδίαι εκείνοι οδηγούμενοι εις τήν λαϊμη-
 ττόιον ήσαν άτάραχοι και ύπεροπτικοί. Αυταί αί εύγενείς κυρίαί
 έδειξαν άπάνταστον τόλημν. Ολίγας στιγμάς πρò τής καυτομησίας
 των όμιλούσαν περι έφωτος. Μεταβαίνουν στην λαϊμητόμο πουδραρι-
 σμένες σαν νά έπήγαιναν σέ χορό !

"Όταν ο δούξ τού Ορλεάνς παρήσει πρò τού έπαναστατικού δι-
 καστηρίου ήτο άτάραχος και πλήρης ύπεροψίας. Οί δικασταί τόν ή-
 ρώτησαν τι έχει ν άπολογηθί και αυτός άπήνησεν ύπερηφάνως :

— Δέν έχω νά πώ τίποτε. Καλύτερα νά πεθάνω σήμερα παρά
 αύριο ! Αυτό μ' ένδιαφέρει, περί αυτού άποφασίσατε !

Τήν ίδίαν στάσιν έδειξε και ο δούξ τού Βιρόν.
 — Πώς ονομάζεσαι ; τόν ρώτησεν ο πρòεδρος τού δικαστηρίου
 και αυτός άπήνησε :

— Λάχανο, κοκκινόγουλι, Βιρόν, όει θέλετε !...
 Ο πρòεδρος έξεμάνη.

— Εισθε αύθάδης ! τού ειπε.
 Και ο δούξ άπήνησε :

— Και σεις εισθε πολυλογάδες ! Είς τήν λαϊμητόμον ! 'Ιδού τί
 έχετε νά ήπτε, χωρίς νά έχω έγώ τίποτε νά σας άπανήσω...

Η δίψα αίματος και ο φανατισμός μεταξύ των επαναστατικών ελξε
 φθάσει σέ σημείο αφάνταστο. Θηριωδία και άποκτινήσις !

Μεταξύ των άλλων ελξε συλληφθεί ύπ αυτών και καταδικασθή
 υπό τού 'Επαναστατικού Δικαστηρίου εις θάνατον και ο μέγας Λα-
 βουαζιέ, ο πατήρ τής νεωτέρας χημείας. Ο Λαβουαζιέ ένδιαφερόμενος
 περισσότερο για τήν έπιστήμη παρά γιά τή ζωή του, ζήτησε από τó
 Δικαστήριο ν άναβληθί ή έκτέλεσις τής ποινής του μόνον γιά 15
 ήμέρας, όπως τελειώση εν τώ μεταξύ κάποιο σπουδαίο πείραμα, έν-
 διαφέρον τήν άνθρωπότητα.

Οί αίμοδιψείς όμως επαναστάται δέν τ άκουγαν αυτά. Και τó
 Δικαστήριο άπέρριψε τήν αιτίσιν του και τού άπήνησε :

— Η Γαλλία δέν έχει άνίγκην από σοφούς !.. 'Ισορροκός

ΤΑΠΗΤΕΣ
 ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ
 Χρωματισμοί στερεοί. Σχέδια γυναικείας καλαϊθνήσιας.
 'Εν τή καταναλώσει τó κέρδος.
K. ΑΘΑΝΑΣΟΓΛΟΥ
 21 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ - ΑΘΗΝΑΙ

ΣΤΑ ΓΛΥΚΑ ΤΩΝ Ζ' ΧΑΡΟΠΑΓΕΤΙΩΝ

"Αν θεωρούνται ξύγλυκα και ως τοιαύτα κρίνονται
 καθόλου δέν εκπληττομαι, αφού με ξύγλυκι γίνονται !
 Ο "Ανοδος

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

Συνέγνια των συννετύσεων με τούς λογίους μας.
 — "Ενα ποίημα τού μεγάλου Σέρβου ποιητού κ. Ντοσίτσι, γραμμένο
 χάριν τού «Μπουκέτου» και χωρισμένο σ' αυτό από τόν ποιητή.
 — Μερικαίς από ταίς περιφημεις μονοκοινοβλιές τού Θέμου 'Ανίνου.
 — "Ενας ύπεροχος διασκεδαστικώτατος διαγωνισμός με πλήθος βρα-
 βείων κ.τ.λ. κ.τ.λ.
ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ : Νέα «Μακεδονική 'Ηθογραφία» τού κ. Σταμ.
 Σταμ. ο «Γλοΰ» !

Γ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ & ΣΙΑ
 38 ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 38
ΤΑΠΗΤΕΣ
 "Όλων των ποιοτήτων και δχημάτων εις τιμάς
 ΔΕΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ